

BOĞAZIÇI

BOĞAZIÇI ÜNİVERSİTESİ MEZUNLAR DERNEĞİ YAYIN ORGANI YAZ'91

ÜNİVERSİTELER YASASI TARTIŞILIYOR

Nasıl bir Boğaziçi istiyoruz?

TARİH BİLİNCİ VE TARİH VAKFI

MOZART "out" REMBRANDT "in"

SU ALTINDA MAVİ YOLCULUK

İmtiyaz Sahibi:

Boğaziçi Üniversitesi
Mezunlar Derneği Adına
Yönetim Kurulu Başkanı
Yılmaz ARGÜDEN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
ve Genel Yayın Yönetmeni:
Saadet KUYUMCU

Fotoğraf Yönetmeni:

Başar BAŞARIR

Reklam Yönetmeni:

İlknur KILIÇEL

Tel: 163 85 10-157 73 84/85

Fax: 157 35 68

Yayın Kurulu:

Ömür AKYÜZ

Ergun ÇAĞATAY

Jak DELEON

Haşim DURUSEL

Üstün ERGÜDER

Deniz GÖKÇE

Necati GÜLER

Deniz İNSEL

Melih KİBAR

M. Atilla ÖNER

Zafer TOPRAK

Yayın Organizasyonu:

Profil Yayıncılık

Sümbül Sokak No: 33, 80600

1. Levent-İstanbul

Tel: 169 42 80-164 66 90

Fax: 164 39 60

Yayın Koordinasyonu:

Yıldız Ertan

Renk Ayırımı:

Ağaçkakan

Baskı:

Alaş

BOĞAZIÇI

BOĞAZIÇI ÜNİVERSİTESİ MEZUNLAR DERNEĞİ TARAFINDAN ÜÇ AYDA BİR YAYINLANIR.

1 İÇİNDEKİLER

3 GİRİŞ

4 DERNEĞİMİZDEN

Tesis inşaatı başlıyor

Ömer Burhanoglu

Sosyal kültürel etkinlik komitesinin
aktiviteleri

Mezunlar fonu

8 ÜNİVERSİTEMİZDEN

Gelişmeler

Prof. Dr. Ergün Toğrol

10 MEZUNLARIMIZDAN

Çocuklar artık eski masalları
sevmiyorlar

Caroline Onur

12 EKONOMİ

Paris

Cem Elmastaş

İş Dünyası/Citibank

15 KADIN

Kadın valimiz Lale Aytaman

Deniz Ilgaz

Kadın insan olarak adlandırılmak
istiyor...

S. Cemren Altan

26 KAPAK/EĞİTİM

Robert Kolej'den Boğaziçi
Üniversitesi'ne

Prof. Dr. Haluk Beker

Nasıl bir Boğaziçi istiyoruz?

Prof. Dr. Üstün Ergüder

Boğaziçi Üniversitesi'nin dünü,
bugünü ve yarını

Prof. Dr. Vedat Yerlici

Günümüzde ve gelecekte Boğaziçi
Üniversitesi

Prof. Dr. Aptullah Kuran

Özel statü, üniversite sorununa
çare değil

Prof. Dr. Ahmet N. Koç

Boğaziçi Üniversitesi'nde bazı
sayısal göstergeler

Prof. Dr. Gündüz Ulusoy

2000'li yılların Boğaziçi'si üzerine...

Beyhan Gözoğul

Yükseköğretimde unutulmuş
bir kesim Mezunlar

Dr. M. Atilla Öner

46 GEZİ

Su altında mavi yolculuk

Ateş Evrigen

Pamphyliya yöresinde bir gezinti
Çiğdem Özkan-Hakan Gönenli

Cafe Wien

ÇEVRE DOSYASI

Birleşmiş Milletler Çevre Konferansı
ve Türkiye

Prof. Dr. Kriton Curi

Çocuklar çevre konusunda
ne kadar bilinçli?

Nilgün Peker

Boğaziçi Üniversitesi Çevre Kulübü

Zeynep Baydar

Aya giderken Afrika'yı görmek

Enis Rıza

65 KÜLTÜR-SANAT

1. İstanbul sanat fuarı

Başar Başarır

Mozart "Out" Rembrandt "In"!

Ali Sönmez

Müzik

Melih Kibar

Kitap

Jak Deleon

78 SPOR

Doping

79 YENİ ÜYELERİMİZ

80 ADRESİ OLMAYANLAR

Reklam Fiyatları: İç tam sayfa renkli: 4.000.000.+KDV. Arka kapak içi: 5.000.000.+KDV. Ön kapak içi: 6.000.000.+KDV.
Arka kapak: 7.000.000.+KDV. Çevre sayfaları: 5.000.000.+KDV.

Dergide yer alan yazılar kaynak gösterilerek yayınlanabilir. Dergide yer alan yazılardaki yorum ve düşünceler yazarlarına aittir.

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER ÇEVRE KONFERANSI VE TÜRKİYE

Prof. Dr. Kriton Curi, RC'66

Bilmem duydunuz mu? 1-12 Haziran 1992 tarihleri arasında Brezilya'da Birleşmiş Milletler Çevre ve Gelişme Konferansı yapılacaktır. "The Earth Summit" olarak adlandırılan bu olay için bütün gelişmiş ve birçok gelişmekte olan ülke bir yıldan fazla bir süre çalışmaktadırlar. Çalışanlar yalnız hükümetler değil, ve resmi kuruluşlar değil, resmi olmayan kuruluşlar da bu konuda son derece aktiftirler. ABD ve Avrupa şehirlerinden başka Kahire'de, Addis Ababa'da, Katmandu'da, Johannesburg'da, Quito'da bu konu hakkında hazırlık toplantıları yapılmaktadır. Amaç Brezilya'da Dünya ve ülkelerinin lehinde olumlu bir kararlar çıkarmaktır. Bu güne kadar yapılan ön çalışmalara göre Brezilya toplantısı sonunda "iklim değişimini önlenmesi" ve "ormanların korunması" konularında iki konvansyon kabul edileceği tahmin edilmektedir.

Konferansta tartışılacak konuları incelemek için; Okyanuslar, Toprak kaynakları ve ziraat, Çevre Eğitimi, Bio farklılık, Orman, Atmosfer, Çevre ve Gelişme Danışma Grupları, Bioteknoloji, Teknoloji transferi konularını inceleyen dokuz çalışma grubu faaliyetlerini sürdürmektedir. Bu çalışmalara Macaristan, Hindistan, Şili, Nijerya, Tunus, Yunanistan, Equador, Senegal, Malezya, Rusya, ABD, Japonya, Avrupa ülkeleri gibi yüz otuza yakın ülkelerden gelen bilim adamı katılmaktadır. Ama ne yazık ki aralarında bir tek Türk yok.

Bunda, kendimizden başka hiç kimseyi suçlayamayız. Aslında, Türkiye'de Dünya Çevre Konferansı için neler yapılıyor? Hemen hemen hiç bir şey. Ankara'da konu ile ilgili bürokratlar, kapalı kapılar ardında bir şeyler yapmış olabilirler, ancak "kapalı

kapılar" arkasında çevre için yapılanların fazla bir kıymeti yoktur! Çevre açıklık, şeffaflık, halkın ve uzmanların katkısını gerektiren bir konudur. Diğer ülkelerde olduğu gibi yetkililerin, halka ve resmi olmayan kuruluşlara bilgi aktarmaları ve hatta onları organize etmeleri lazım ve Brezilya'ya turistik gezi yapacak olanlar değil, ülkeyi layıkıyla ile temsil edecek olanların gitmesi sağlanmalıdır. Çevre Bakanlığı'nın kurulduğu bu günlerde çevre ile ilgilenen bürokratlara bizler, çevre konularında duyarlı olanlar, yazı yazarak, kendileri ile şahsen görüşerek beklentilerimizi aktarmalıyız ve bir şeyi unutmamalıyız. Bürokratlar "Çevre" konusuna gereken önemi verirlerse ve ülkedeki bilgi potansiyelinden faydalanırlarsa Türkiye hiç olmazsa gelişmekte olan ülkeler için, lider rolünü oynayabilir. Bunun gerçekleşmesi için elimizdeki tüm imkanları kullanmalıyız.

12 Ağustos 1991 tarihinde Hürriyet gazetesinde ilginç bir yazı yayınlandı: "Türkiye'de 25 ton asbest atığı ithal edildi". Bilindiği gibi asbest atıkları Türkiye'nin imzaladığı, Basel sözleşmesinin Ek 1'inde Tehlikeli Atık olarak tanımlanmakta ve OECD Konsey kararlarıncı belirlenen atık listelerinde yer almaktadır. Bu tür tehlikeli

Bürokratlar "Çevre" konusunda gereken önemi verirlerse ve ülkedeki bilgi potansiyelinden faydalanırlarsa Türkiye hiç olmazsa gelişmekte olan ülkeler için lider rolünü oynayabilir. Bunun gerçekleşmesi için elimizdeki tüm imkanları kullanmalıyız.

atıkların taşınması, bertarafı ve yeniden kullanımını özel hükümlere tabidir. Ayrıca Hava Kirliliği Kontrol Yönetmeliğine göre asbest ve türevleri 1. sınıf kanser yapıcı maddeler arasında bulunmaktadır.

Takriben bir yıl kadar önce gerçekleşen bu olayın ortaya çıkarılması, Merkezi Boğaziçi Üniversitesi'nde bulunan Katı Atık Türk Milli Komitesi'nin sayesinde gerçekleşmiştir. Milli Komitenin yurtdışından aldığı bir istihbaratı değerlendirerek bu olayın meydana çıkması sağlandı. Mersin Giriş Gümrüğünde 14/5/1990 tarih ve 1943 sayılı beyanamede de açıkça belirtilen bu ithalat akla bir kaç soru getiriyor.

1- Göz göre göre bu atığın Türkiye'ye girmesine nasıl müsaade edildi?

2- Basel Konvansiyonu'na rağmen ABD yetkilileri Türkiye'den gereken izin alınmadan bu atıkların Türkiye'ye gönderilmesine nasıl müsaade etti?

3- Tesbit edilen ithalatçı firma için ne işlem yapılacak?

4- Türkiye'ye getirilen bu atık nereye atıldı? Hangi tehlikelere neden oluyor?

Ancak bütün bunlardan daha önemli iki soru var:

a) Türkiye'ye acaba farkına varmadan ne kadar yabancı çöp ithal edildi ve edilmektedir?

b) 1992 Çevre Konferansından sonra benzer skandallarla gelişmekte olan ülkelerin çevresel istismarı devam edecek mi?

Çevrede çok yol aldık, ancak yukarıda anlatılan iki konuyu inceleyince daha yapılacak çok iş olduğu da anlaşılmaktadır.

Boğaziçi Üniversitesi mezunlar Derneği son zamanlarda "çevre" konusunda özel bir önem vererek kendi görevini yapmaya çalışmaktadır. Başarılı olması sizin desteğinizle mümkün olacaktır.

ÇOCUKLAR ÇEVRE KONUSUNDA NE KADAR BİLİNÇLİ?

Nilgün PEKER (BÜ'83)

BOĞAZIÇI'nın İlkbahar sayısında, Kriton Hoca'nın Çevre ile ilgili yazısını okurken, "Akan su kir tutmaz" atasözü ile ilgili paragrafı dikkatimi çekti. Bugüne kadar, atasözlerinin ne kadar doğru bilgi verdiğini savunduğum halde, bu atasözünün hatalı olduğu konusunda hemfikirim. Hele Boğaz'da yetişmiş ve Bebek kKoyu'nda "temiz sularda" kulaç atmış bir kişi olarak...

O günlere kıyasla (çok değil 10 yıl önce), bugün, değil yüzmek, deniz kenarında yürürken, suyun üstünde yüzen artıklara ve dibini görmemizi engelleyen bulanıklığa şahit olmak yeterince üzücü ve düşündürücü!

Bir eğitimci ve davranış bilimci olarak, ister istemez, çevre kirliliğini engellemek için ne gibi bir çaba harcamalıyım diye beyin jimnastiğine başlayınca, hemen aklıma bir atasözü(!) geliyor: "Ağaç yaşken eğilir". Bu bilinci ne kadar erken yaşta verirsek, o kadar etkili olacağına inanıyorum. Kişinin çevresi ile etkileşimi, sosyal gelişimini sağlamakta ve sosyalleşmenin biçimini belirlemektedir. Dolayısıyla, insanın sosyal davranışlarının kaynağı onun soyçekimi değil, onun çevresidir. İnsanın sosyal davranışları bakımından başkalarından farklı olmasının dayanağı ve nedeni, onun içinde yaşadığı sosyal çevresidir.

İyi birer gözlemci olan çocuklar da, içinde yaşadıkları çevreyi hassas bir biçimde algılayarak ve büyüklerini taklit ederek davranışta bulunurlar. Kısacası, olumlu ya da olumsuz tüm davranışları, biz büyükleri gözleyerek ve model alarak öğrenirler. Eğer, küçük Ali, bitirdiği çikolatanın kağıdını yere atıyorsa, ya yakın çevresi tarafından, o kağıdı çöpe atması gerektiği öğretilmediğinden, ya da bitmiş sigara paketini kıvrıp yere atan babasını taklit ediyordur. Bu durumda, biz büyüklere düşen görev, çocuklara doğru davranışı (çevreyi kirliletmemeyi ve zarar vermemeyi) öğretmektir. Küçük Ali'nin, çöp tenekesi bulana kadar, çöpünü elinde tuttuğunu, çiçek gördüğünde koparmadan, kokladığını gördüğümüzde, "Aferin," diyerek bu olumlu hareketini pekiştirmeli ve bu davranışın yerleşerek iyi bir alışkanlık haline gelmesini sağlamalıyız.

Çocukların, çevre konusunda ne kadar bilinçli olduklarını anlamak için, geçenlerde, Boğaziçi'ndeki "kahverengi sayfalar"dan etkilenerek, bir söyleşi yaptım. Yaşları 4 ila 6 arasında değişen çocukların, nasıl bir çevrede yaşamak istediklerini, sizlerle paylaşmak istiyorum:

"Temiz deniz isterim. Denize lağım akmasın. Benim annem, babam sigarasını yere atarken, onları uyarıyorum. Sokaktaki çöpler toplansın. Daha çok yeşil park istiyorum. O zaman çevremiz daha mutlu olur. Çocuklar gülümser. Daha çok çöp kutusu konulsun. İngilizler ve Fransızlar gibi temiz olalım," diyor 6 yaşındaki Emir. Arkadaşı Deniz ise, hemen devam ediyor: "Bizim yaşadığımız yerde çöp kutusu var ama, yine çöpler yerde! Köprülerin yanları da çiçeklerle dolu olsun. Suyun temiz akmasını istiyorum. Öbür ülkeler

bize göre temiz sayılıyorsa, biz de onlar gibi temiz olalım. Çocukların temiz, güzel yeşilliklerde oynamasını isterim. Böyle, bizim hayatımız tehlikede, mikrop kapıyoruz, cam kırıkları ayaklarımızı kesiyor..." 5 yaşındaki ikizlerden Semih ve Vedat ise cam kırığını duyunca hemen söze karışırlar: "Hem cam kırıkları çok fena, biliyor musun, Nilgün? Yangın çıkarır. Pikniğe gidip, cam kırıklarını toplamazsan, güneş çıkınca, cam parlar ve yangın çıkar, ormanlar yok olur, biz de yeşillik bulamayız oynamak için." "Ayrıca," diye devam ediyor 4 yaşındaki Berk, "piknikte yakılan ateş, söndürülmeden bıkılırsa, ya da sigara atılırsa, yine yangın olur ve ağaçlar yok olur." 5 yaşındaki Yasemin'in ise çevre konusundaki düşleri şöyle: "Sokaklar pırıl pırıl olsun. Arabalar çok yer işgal etmesin. Annemle kaldırımda yürü-

yemiyoruz. Trafik olmasın, Korna çalmasınlar..." Bir başka görüş de 5 yaşındaki Ali'den: "Atlar ve köpekler çok pis, hep yerleri kirletiyorlar." Duvar diplerini, telefon kulübe-lerini kirleten, büyük abi ve amcaları henüz keşfedemediği için, atlara ve köpeklere kızgın Ali, neden tuvaletlere gitmiyorlar(!), diye.

İyi birer TV izleyicisi olan küçüklerin, çocuk saatini izledikleri gibi, "DİKKAT" Programını da ilgiyle seyrettikleri, çevre konusunda verdikleri yanıtlardan anlaşılıyor. Bu söyleşiden sonra, küçük "çevre dostlarının" çevre bilincini arttırmak ve heyecanını sürdürmek için, anaokulunun eğitim programında bir haftayı "çevre" konusunda ayırdım. Umarım, sizler de, onların çevreci davranışlarını pekiştirerek, bilinçli birer yetişkin olmalarına yardımcı olursunuz....

ÇOCUKLARIMIZ NASIL BİR ÇEVREDE YAŞAMAK İSTİYORLAR?

NASIL BİR DÜNYADA YAŞAMAK İSTİYORUZ?

Temiz, herkez sağlıklı en önemlisi temiz bir doğada yaşamak isterim.

Ormanları yakmadan Temiz bir dünyada istiyoruz. Ormanlara pikniye gidip ormanlara şişeleri atıp gitmek olmaz. Sonra ormanları yakmak olmaz.

OLCAY ÖZER / 2. Sınıf / 6 yaş

NASIL BİR ÇEVRE YAŞAMAK İSTERDİNİZ

Havası, denizi, deresi temiz olan ormanları bol olan. Sık sık ormanları yakmayın, çöpleri yere atmayıp, fakrika atıklarını denize boşaltmayın, akıllı insanların olduğu bir çevrede yaşamak isterim.

YALIN ÖZER / 3. Sınıf / 8 yaş

BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTESİ ÇEVRE KULÜBÜ

Zeynep BAYDAR

BÜ Çevre Kulübü Başkanı

1-5 Temmuz tarihleri arasında Ankara'da Bilkent Üniversitesi'nde düzenlenen Çevre Kulüpleri toplantısına katıldık. Bizden başka Ankara Üniversitesi, Akdeniz Üniversitesi, 19 Mayıs Üniversitesi, Atatürk Üniversitesi, Ege Üniversitesi, Marmara Üniversitesi, 9 Eylül Üniversitesi de oradaydı. Günlerimizi sabahları bildirilerimizi sunup, öğleden sonra teknik geziler ve yetkili kişilere ziyarette bulunarak, gecelerimizi de hummalı bir şekilde çalışıp toplantının kitapçığını hazırlayarak ve çeşitli konularda tartışarak geçirdik. Kısaca 5 gün boyunca başımızı kaşıyacak vaktimiz olmadı. Ankara çöp fabrikası, Eymen Gölü, Ankara Çevre Yolu, Ankara Çimento Fabrikaları'nı gezdik. Ankara Valisi, Ankara Belediye Başkanı, Çevreden sorumlu Devlet Bakanı, Karayolları Genel Müdürü ile görüştük. Her açıdan çok verimli bir toplantı oldu. İlişkimizi kesmemeye ve bu toplantıyı geleneksel hale getirmeye karar verdik. (2.sinin Boğaziçi Üniversitesi'nde yapılması ve Bilkent'teki olanakları arattırmaması dileğiyle...)

'Hep kuş olmayı düşlerdim'
diyor Sinan, 'ama artık bu düşü
kuramıyorum. Çünkü kuşlar ölüyor'.

Ve, çevre sorunlarının daha hala toplumsallaşmamış, insanların günlük davranışlarına yansımamış... Özetle bir 'Çevre ahlakının' oluşmamış olduğunun altını çizmek gerekir. Çocuklar hariç.

Çocuklar hariç çünkü... Büyükler kadar rakkamlara vakıf olmasalar da, önlerinde büyükler kadar geniş ufuklar olmasa da, büyükler kadar geniş bilgi ve deney olanağına sahip olmasalar da, büyükler gibi geçmiş yaşamış olmasalar da onların düşlerinin ve duyarlılıklarının bizlere öğreteceği çok şey olması gerekir.

İşte bu yazının konusu iki belgesel filmin hem bu filmleri gerçekleştiren bizlere, hem de izleyiciye öğretmesi gerektirdikleri.

Her iki filmin de ortak özelliği tümüyle çocukların düşüncelerine dayanması...

Biri yukarıda sözü edilen film: 'Kuş olmak ya da bir çocuğun hüznü!'

'Hep kuş olmayı düşlerdim' diyor Sinan, 'ama artık bu düşü kuramıyorum. Çünkü kuşlar ölüyor'.

'Benim büyüklerim pikniğe gitmezlermiş. Pikniği ya da ormanı sevmediklerinden dolayı değil... O yaşadıkları yerlerde zaten orman varmış, yaşadıkları yerlerde üç adım atıp piknik yapıyorlarmış. Ve bu yüzden de çok rahatlar-mış. Ormana gitmek zorunda değillermiş, çünkü orası ormanmış zaten. Yeşillikler, ağaçlar, çiçekler... Onların yaşadıkları yerler artık betondan binalar halinde...' diyor ve ekliyor: 'Apartmanımızın adı Karanfil ama sokağımızda

insana, çevre bilincinin aşılmasına en uygun dönemi çocukluktur. Küçük yaşlardan itibaren oluşturulan bu bilinç, ileride çevreyi kirletmeyen, doğa ile dost liderlerin başa geçmesini sağlar

tek bir çiçek bile yok'.

Bir diğer film ise, Doğan Kardeş Dergisi'nin düzenlediği, Dünyanın ilk çocuk kurultayının belgeseli. Türkiye'nin 70 ilinden, 'Yaşamak İstedüğümüz Dünya' konulu, 4500 çocuğun katıldığı bir kampanya sonucunda, her ilden; biri ilkokuldan biri ortaokuldan olmak üzere seçilmiş 146 delegeli bir kurultay bu... Gel-diler, tartışılar, komisyonlar oluşturdular.. Düşüncelerini metne döktüler, görselleştirdiler, doğaçlama oyunlarla ifade ettiler.

Gökhan -kurultay başkanı- 'Dünyamızın yedeği yok ki buruşturup atalım' diyor. "İnsana, çevre bilincinin aşılmasının en uygun dönemi çocukluktur. Küçük yaşlardan itibaren oluşturulan bu bilinç, ileride çevreyi kirletmeyen, doğa ile dost liderlerin başa geçmesini sağlar" (Kurultay Bil-dirgesi)

Bir çocuk 'insanlar kendilerine zarar veren bazı şeyler üretiyorlar... Bunu neden bile bile yapıyorlar' derken, diğeri ekliyor: 'Bizi siz eğitiyorsunuz. Peki sizi kim eğitecek'. Bir diğeri ise oldukça ironik... 'Akıllılar kirletiyorsa keşke deli olsak'.

... 'Çünkü dünya sonsuz uzayda küçük bir ada gibidir' ve 'hatları silinmeye başlamış bir insan yüzüne benzemektedir'. Ve dünyanın herşeyi onları ilgilendirmektedir. 'Mesela Amazon ormanları, yavaş yavaş tahrip ediliyor. Bazı insanlar, bize ne.. nasıl olsa çok uzakta bir yer.. diyebilirler. Bu sadece orada yaşayanların sorunu değil, bu bütün insanların sorunu. Çünkü Amazon ormanları dünyamızın oksijen kazandırıyor'. Sonra bir diğeri: 'Hem teknoloji ilerlesin hem doğa gülsün'. Çünkü 'teknoloji, çevreyi kirletmek için değil, çevreyi korumak amacıyla kullanılmalıdır'.

'Herhalde dünyadaki bütün varlıklar.. ağaçlar, hayvanlar, insanlar.. varlıkları bakımından birbirlerine bir yönden bağlı'. 'Yani ağaçlar olmasa insanlar da olamaz'. 'Kuşlar ölürse doğa da ölür'.

Bir balıkçı çocuğu soruyor: 'ya biz... balıklar ölünce babam da ölür'.

Bir çevre bilincinin oluşması, insanların bakış açısındaki ufkun genişlemesine bağlı olsa gerek. İnsanlar, günlük telaşlarından, yaşadıkları sokaklardan, geçtikleri yollardan başlarını kaldırıp uzaklara, çok

uzaklara bakmayı öğrenmeliler. Belki o zaman kısmi olarak yaşadıkları kimi sorunların aslında tüm dünyanın sorunu olduğunu ve hızla ve gitgide büyüyecek yaklaşımda olduğunu görecektir.

Bu kolay mı?

Bir 'çevre ahlakının' oluşması, birçok alışkanlığın.. hatta dilin değişmesini gerektiriyor. Atasözlerini ve deyimleri gözden geçiresek... Doğanın bedava ve sınırsız olduğuna dair öylesine çok söz çıkar ki... Ne yazık ki hayat zaten bazı şeyleri silip atıyor. Artık kim, "sudan ucuz.." diyemini kullanabilir?

Şu çocuklar bir tuhaf. Hem birçok sorunu inanılmaz bir düşgücü ve en çıplak haliyle ifade ediyorlar, hem de en trajik sorunları ifade ederken bile ironilerini ve umutlarını yitirmiyorlar.

Onların, "insanla doğa arasındaki kilit bağlantının teknoloji olduğunu" kavramış olmaları şaşırtıcı olsa gerek. Üstelik şimdiden "doğada hiçbirşeyin sınırsız ve bedava olmadığını" "doğa tahribatının bedelini insanoğlunun çok ağır bir biçimde ödeyeceğini" sezmekteler. "Günümüz teknolojisi için imkansız birşey olmadığı ve teknolojinin insanlığın güzel günleri için kullanılacağı" umudu ile birlikte... Ne demeli? Çünkü gerekçeleri yalın: 'Bütün insanların ve çocukların sahip olduğu ortak şey.. bu dünyadır'.

Esas sorun şudur: Biz çocuklardaki bu düşgücünü ve yaratıcılığı nasıl köreltmeyeceğiz.

Sahi... 'Aya giderken Afrikayı gördünüz mü?'